

минаніешо въ пріятелише му, и угасилъ бы любовь ша въ сердцаша и на подданницыше му, койшо превозносиха на всекій день и часъ благодѣяніяша му сосъ големо спрахопочитаніе.

Но понеже на все шова разспроеніе, и возмущеніе царскаго своего двора и царства, и на погубленіешо любезнаго и единокоряднаго му сына, позна какъ е причина гордый оный и развращенный дворянинъ, койшо се и показа воисшинну неблагодаренъ на своише благодѣтели, въ шой часъ издаде царско свое повелѣніе, да го приведашъ и да го убіяшъ съ найукоришелна смершь. Того ради и распроспиреха го на земляпа жива, и пощо го вързаха за опашкише на чешыри бѣсны конѣ, раскъсаха го на чешыри кѣсове, кашо найнеблагодарнѣйшаго опъ всичкише человѣцы. А на древосѣчца пущинника, Великодушный оный Царь даровавши свобода, обдари го царски, и прибави му големо упокоеніе, за да го ужива до самаго своего конца. А за всегдашношо воспоминаніе, полза и исправленіе своего царства, повелѣ да се запише шой случай въ царствєнныше книги, зарадъ да буде примѣръ и на будущыше родове.
